

«Det var alltid en form for rivalisering mellom oss. Vi hadde de samme fysiske forutsetningene, og vi likte å konkurrere»

Hvem er hvem?: Klarer du å glette hvem som er hvem på disse bildene? Bildet til venstre er tatt i Tromsø i 1974, mens bildet til høyre viser tre blad Urke på syspenferie i 1977. Svaret finner du til høyre. (Foto: Privat)

nesker er hemmet av sitt eget selvbilde. Dette er noe som dannes i barne- og ungdomsår, og det er uhyre vanskelig å endre. For folk som er født i Narvik er det dog enklere enn for folk som er født andre steder.

- ???
- Jo, folk som er født i Narvik har automatisk femti prosent mer selvtillit enn andre, sier Urke og smiler.

Han vet at dette kan oppfattes som litt sleivete, men han mener oppriktig at det ligger mye i det.

- Vi har alltid hatt mye selvtillit i Narvik, selv om det selvsagt ikke gjelder alle. Du vet Jørn, at selvtillit gir økt mulighet for mestring, og det er en konsekvens av positive mestringsopplevelser.

- Hun skulle bare være i Narvik i tre og en halv time. Heldigvis møttes vi, og fjorten dager senere var vi forlovet. Seks måneder senere var vi gift. Nå har vi vært gift i 20 år.
- Med andre ord var det bare flaks...
- Nja, jeg vet ikke det. Det viste seg at vi hadde vært på samme sted mange ganger, men vi hadde bare ikke møttes. Til slutt møttes vi, og da var det gjort. Det var nok en mening med det.

FOR ARVID URKE er familien det viktigste av alt. Han har et nært og godt forhold til sine tre barn; Kai Sølve (18), Camilla (15) og Katinka (12).

På bildet fra Tromsø ser vi fra venstre: Sofus, Arvid og Rolf. På bildet fra syden ser vi fra venstre: Sofus, Rolf og Arvid.

tydelig. Når vi kommer til det mer følelsesmessige endrer det seg. Den selvsikre, velartikulerte mannen forandrer karakter og blir på en måte liten og sårbar.

- Jeg er nok over gjennomsnittet fokusert på medmennesker. Det er også Unni. Hun har ikke noe eksponeringsbehov, men hun er genuint opptatt av medmennesker. Unni er et positivt menneske og har et stort hjerte for andre. Hun er en viktig base i vår familie, og følger opp ungene på en god måte, sier han stille.

Jeg føler meg ydmyk over at Arvid Urke velger å dele sine innerste tanker med meg og alle de jeg er budbringer for. Det passer godt med en liten slurk Farris for å liksom sette tingene litt på plass igjen.

Plutselig er Arvid på sporet igjen, og han drar frem nok en presentvis filosofisk betraktning.

- Du vet, et godt ekteskap består av nitti prosent harmoni og ti prosent konflikt og spenning. Min erfaring er at det er en perfekt balanse, er du ikke enig? Du har jo vært gift i 20 år snart, og du har jo også en fantastisk kjekk kone, ikke sant?

Joda, Urke er på sporet igjen, og han har helt rett i begge deler.

Arvid Urke er nysgjerrig på mennes-

ker, og han bekrefter at han har en djevelsk god hukommelse.

- Joda, jeg husker veldig godt. Både det jeg selv sier til andre og det de sier til meg. Det ligger til min natur.

Når vi snakker om familien trekker han ofte frem moren Hanna.

- Mor er et positivt menneske. Hun har levd et fint liv. Jeg snakker med henne nesten hver dag, og for meg er det et av dagens høydepunkter. Jeg blir i godt humør av å snakke med henne.

- Hva med faren din?

- Han gikk bort i 1999. Da var han 88 år gammel. Jeg satt hos ham da han døde, og vi fikk en veldig nær og god stund sammen da han lå på det siste. Det gjorde at jeg taklet sorgen mye bedre enn det jeg trodde jeg kom til å gjøre. Mens han var syk, bodde begge foreldrene mine på Ellas Minne. Etter at pappa døde valgte mor å flytte til Lofoten. Det er beundringsverdig. Hun fyller 88 år på julaften og bor alene i selvbygd hus på nabotomta til barndomsgården i Lofoten.

Han er tydelig imponert over sin mor.

ARVID ER OPPTATT av å ha ting i orden rundt seg. Han har hatt mange langsiktige planer og visjoner. Noen av disse har han gjennomført. Noen er i ferd med

Hurra: Her er guttene ute å feirer 17. mai en gang på 50-tallet. Rekkefølgen er ukjent.

å realiseres, og mange ligger klar til å settes i gang. En slik visjon, eller plan, har vært hyttebygging. Når hytta på Seines ble ombygd, var dette et prosjekt han ville engasjere Kai Sølve i, selv om han ikke var gamle karen den gang.

- Han snakker fremdeles om at det er han og jeg som har ombygd hytta. Den har han absolutt et eierforhold til. Nå har vi nettopp bygd et naust, og dette har også vært et spesielt far/sønn prosjekt, der Kai Sølve denne gangen også har vært delaktig i prosjektering og tegning. Han er etter hvert blitt en habil snekker, gutten. Resten av familien har også bidratt på hver sin måte med å realisere de familiære visjonene vi har hatt, sier Arvid og smiler.

Hytta på Seines er familiens samlingspunkt, og her tilbringer de store deler av sommeren.

- Vi er også en del i Lofoten hos mor. Ellers er vi mye på hytta. Det er vårt fristed der vi virkelig får slappet av.

- Hva med ungene, vil de være med?

- Ja, det har aldri vært noe stort problem. De trives der ute. Vi har bygd anneks slik at det er god plass til å ha med venner. Det er viktig.

- Hva med syden?

- Aldri om sommeren. Vi reiser gjerne til sydlige strøk i påsken.

- Du Arvid, det sies at du fremdeles er en racer til å svømme, stemmer det?

- Ja, jeg elsker å svømme. Spesielt i havet. Jeg begynner svømmesesongen

så snart vanntemperaturen passerer 10 grader. Vanligvis varer sesongen frem til 15. september. I år måtte jeg innstille svømmingen allerede 27. august på grunn av været.

- Svømmer du hver dag?

- Ja, hvis jeg har mulighet. Det hender faktisk at hyttenaboene mine blir nervøse for at jeg skal drukne. De sier at jeg ikke må svømme for langt ut. Arvid smiler. Her snakker vi om lidenskap.

- For meg er det snakk om naturopplevelser. Blant annet ble jeg vitne til et fantastisk skue i sommer. Da var en andemor ute og svømte med ungene sine. Jeg svømte like ved. Plutselig kom en svær havørn stupende og prøvde å ta en ungene. Med et kobbelt av måser på slep,

prøvde havørna gjentatte ganger å ta en andunge. Den kom susende like over hodet mitt, og til slutt lyktes den. Det var litt av et syn.

Hva med fremtiden. Du er 53 år om en knapp måned, har du begynt å se frem mot en tidlig pensjonisttilværelse og slike ting?

- Nei, absolutt ikke. Jeg er så heldig at jeg har unger som fremdeles kommer til å bo hjemme i mange år. Det er premien for å få barn sent i livet. Jeg ser frem til mange år med henting, bringing, leksehjelp, kakeletteri og fritidsaktiviteter, sier han ivrig og smiler.